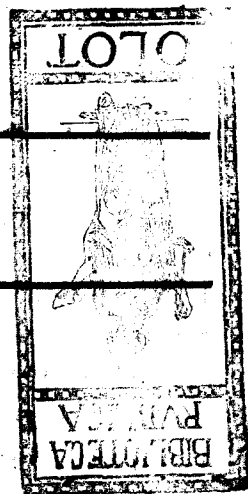

EL REFORMISTA

SETMANARI POLÍTIC D'AVISOS I NOVES

Preu de subscripció:
1 pesseta trimestre. — Nombre solt 10 cèntims.

Redacció i Administració:
Carrer de Clivillers, 22

Any I

LOTO 30 d'Abril de 1914

Nom. 16

COM VANAIXER «LA COMARCA»

Uns quants amics, d'aquells antics amics que foren els qui donaren impuls al «Centre Autonomista» a la Gavia com vulgarment s'en deia, no podíem pas avenir-nos amb el silenci, que primer la desaparició de «La Revista Olotina», després el de la «Ciutat» ens havien imposat i buscàrem el medi de donar esplai a nostres més íntimes afeccions, a nostres conviccions polítiques, i sens reparar en medis logràrem, mercès a la nostra bona voluntat i al suport de ben patriois, poguer resoldre la publicació d'un setmanari, qui fos portaveu de la opinió lliberal, orfe des de molt temps de representant en la premsa local.

Recordo encara amb fruïció les hores de discussió, de freda i serena discussió, que en un elegantíssim despatx sosteníem, respecte a la manera d'ésser de la nostra publicació. Volíem tots que respongués a una finalitat pràctica, a lograr l'unió tant desitjada de tots els elements lliberals de la nostra ciutat, quina vida anava transcorrent esllanguida, *per les vanitats, per les envejies, per les concupiscències*; desitjàvem poguer intervenir activament en la política local, i era el nostre més gran anhel el lograr amb la nostra obra el comensament d'una era de germanor, de pau, de tranquil·litat.

Tot això volíem nosaltres idealistes, teòrics, romàntics, aprenents en aquestes lluites de campaná, tan denigrans, tant contraproductes, però no contàvem amb la bruixa que d'una manera solapada, a traïció, minava abans de tenir viabilitat, l'existència de la nostra organització.

Per fi, contra *viento y marea*, apareixé el nostre setmanari «Vitalitat», després d'haber ofegat abans d'ésser pública, la veu d'algun protestatari que

volia endressar la actuació del periòdic a un fi exclusivista. «Vitalitat! El nom no fa la cosa, diu un adagi, es ben cert, car en aquest cas, va semblar-me un sarcasme des de bon comens aquest nom, per quan tots coneixíem la vida exòtica, escrofulosa, malaltissa que sofria el setmanari des de'l dia del seu naixement.

Mercès a reconstituents activíssims, mercès a l'energia desplegada, quiscunes vegades, va anar viuent, però els esforços d'uns i d'altres, feien perdre l'esclat de vida que en be de tots devia tenir el setmanari.

Unes quantes relleiscades d'aquelles insubstanciables, equivocacions lamentables, foren causa de que el setmanari «Vitalitat» marxés per derroters incerts, que cap de nosaltres desitjàvem, de que amb tot i la nostre fé, amb tot i la nostre voluntat, un cansanci estrany, una mena d'ensopiment inexplicable, fés que totes aquelles energies desapareguessin com per encant.

Recordo encara quan *sense tenir-ne concieiment cap de les persones interessades*, aparegué un dia, inesperadament, un solt en el setmanari que deia que degut a les reformes que's tractaven d'introduir en el setmanari, aquest suspensia la seva publicació per un quan temps, i efectivament, mai més hem sentit parlar de «Vitalitat», mai més hem sapigut res de lo que a dit setmanari feia referencia.

Va passar un mes, en varen passar dos i quan ja no tenia ni el record de «Vitalitat», aparegué «La Comarca», creient de moment que seria la continuadora, no dels procediments equivocats de «Vitalitat», sino de la política per a quina defensa s'havia fundat, pro a la primera llegida vaig

veurer que amb la nova publicació no hi havia guanyat res l'ideal demócrata, car ara un orgue mendicant de les dretes, amb un abulisme i una ampulositat tant gran, que lluny de beneficiar-nos, no feu més que perjudicar la causa que nosaltres teníem el sagrat deure de defensar.

I perquè va naixer «La Comarca» prenguent un impuls completament diferent del que realment havíem donat-li? Per qui va ésser fundada? Respongué el dia de la seva fundació a una necessitat apremiosa o purament a determinades conveniències?

(Continuad)

SANT JOAN DE LES ABADESES

A Sants i a minyons
no'ls promets si no'ls dons

Havent promés contestar a les *xirigotas* del Sr. Picón, vui complir el deure. Ha vist V. alguna vegada que la majoria repartís a la minoria lo que'ls primers necessitaven? Es cosa molt natural la caritat ben ordenada, comensa per s mateix.

¿No es veritat Sr. Blanchart?

¿No ha fet igual alguna altre vegada?

¿Recorda aquella vegada de tris record per aquest municipi, que no contents de fer igual, feren promesa, que compliren, als pagesos, de que pagarien una migrada part de lo que els corresponia per consums i arbitres i que fou causa que'l nostre municipi s'atrassés d'unes quantes mils pessetes? ¿Des de aquella data memorable fins que sortí vosté de la casa comunal, amb quants anys se cubrí el presupost?